

i hvert Fald i de nærmeste Aar vil stille sig omtrent som for 1926—27 beregnet og snarest vil udvise en noget større Besparelse for Stat og Kommuner. En yderligere Nedgang i Lønningerne vil efter Forslaget virke i Retning af at bringe Kasserne ind under en højere Tilskudsprocent, men paa den anden Side vil bedre Beskæftigelsesforhold i de kommende Aar virke i modsat Retning og forhaabentlig i stærkere Grad. Man mener herefter at kunne gaa ud fra, at de anførte Beparelser paa ca. 962 000 Kr. aarlig for Staten og 962 000 Kr. aarlig for Kommunerne vil være Minimum af, hvad Forslaget kan medføre.

ad 3. Ophævelse af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse samt af Statens Tilskud til Arbejdsløshedsfonden.

Medens man tidligere søgte at afhjælpe de Følger, som Erhvervskriser og deraf følgende ekstraordinær Arbejdsløshed førte med sig for Arbejderklassen, gennem midlertidige Love — jfr. saaledes eksempelvis Lovene af 27. Oktober 1917, 5. Februar 1918, 1. Maj 1918, 1. November 1918, 30. November 1918, 5. Januar 1920 § 27 og Lov af 22. December 1920 — tilvejebragte man gennem de Bestemmelser, der indeholdtes i Kap. III i Lov af 22. December 1921, jfr. nu Lov Nr. 47 af 4. Marts 1924, en mere fast Ordning med Hensyn til de Foranstaltninger, der skulde træffes i Anledning af ekstraordinær Arbejdsløshed.

Den paagældende Ordning, der med de Ændringer, der var en Følge af Lov Nr. 46 af 4. Marts 1924, har virket uafbrudt siden Januar 1922, blev skabt under Særforhold og Højkonjunkturer, og Regeringen kan ikke anse det for begrundet og økonomisk muligt under de ændrede Forhold, der siden da er indtraadt, at opretholde denne Ordning.

Man foreslaar derfor, at Bestemmelserne vedrørende den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse skal udgaa af Loven, og at det maa være overladt til Arbejdsløshedskasserne — med Tilskud fra det Offentlige og fra Arbejdsløshedsfonden — i størst mulig Grad at afbøde Følgerne af ekstraordinær stor Arbejdsløshed indenfor vedkommende Fag. Dette kan ske ved eventuelt at forhøje det Antal Dage indenfor 12 paa hinanden følgende Maaneder, i hvilke Kassen kan yde Medlemmerne Understøttelse.

Hvor stor Beparelserne vil blive for det Offentlige ved at man ophæver den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, er det ikke muligt at sige med nogen som helst

Sikkerhed, da alt her jo afhænger af, hvorledes Arbejdsløsheden stiller sig i Fremtiden. Der kan kun anstilles følgende meget løselige Beregninger.

Paa Grundlag af Arbejdsløshedens Omfang i Begyndelsen af Februar Maaned 1927 vil den samlede Understøttelsessum kunne ansættes til ca. 10 Mill. Kr. Heraf bærer Kommunerne en Trediedel eller ca. 3,3 Mill. Kr. Resten refunderes af Arbejdsløshedsfonden, og Staten refunderer atter Fonden en Trediedel af dennes Udgifter. Statsrefusionen vilde herefter blive ca. 2,2 Mill. Kr. Paa det angivne Grundlag vil Kommunernes og Statens Beparelse altsaa blive henholdsvis ca. 3,3 Mill. Kr. og ca. 2,2 Mill. Kr.

Da Arbejdsløshedsfonden ved den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelses Bortfald ikke længere skal bære en væsentlig Del af denne Udgift, finder man det rimeligt, at Statens faste Tilskud til Arbejdsløshedsfonden, der efter den gældende Lov udgør et Beløb svarende til 10 pCt. af Arbejdsløshedsklassernes ordinære Medlemsbidrag, eller for Tiden omtrent 1 200 000 Kr. aarlig, bortfalder.

ad 4. Andre Ændringer vedrørende Betingelserne for Ydelse af ordinær og ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Med Hensyn til disse henvises til Bemærkningerne nedenfor ad Lovforslagets enkelte Paragraffer.

ad 5. Nedsættelse af Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden og Ophævelse af denne Pligt for saa vidt angaar Arbejdere, der normalt ikke har Adgang til at nyde Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden udgør nu 5 Kr. aarlig pr. ulykkesforsikret Helaarsarbejder. Dette Bidrag har man ment at kunne foreslaa nedsat til 3 Kr. aarlig under Hensyn til, at Fonden ikke længere skal bære nogen Udgift til Understøttelse under ekstraordinær stor Arbejdsløshed. I Nutidens Produktionsformer og det dermed vekslede Behov for Arbejdskraft finder man fremdeles en vægtig Begrundelse for Opretholdelse af dette Bidrag.

Efter den nugældende Lov er Forholdet det, at Bidragspligten som Hovedregel paahviler samtlige efter Ulykkesforsikringslovgivningen forsikringspligtige Arbejdsgivere, saaledes at der skal betales et Bidrag for hver hos dem beskæftiget,